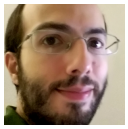
Carnestoltes

Per JoanM el ds., 03/02/2018 - 09:00

Avui comença la setmana del Carnestoltes, com diu el refrany: "Després de la Candelera, Carnestoltes ve al darrera". Però també n'hi ha un altre que diu: "Pel boig, tot l'any és Carnestoltes". I és veritat que hi ha una certa bogeria en la disfressa i el "canvi de vestit", que com que no podem sostenir durant l'any, la concentrem en uns dies de disbauxa. Volem tenir l'experiència de no reprimir res, deixar anar els instints i amagar-nos rere la màscara per no ser descoberts. Ja des dels orígens era el contrapunt abans de la Quaresma, temps en què la societat cristiana patia més l'abstinència en tots sentits.
Però, és sana aquesta dinàmica de disbauxa-repressió? De "complir normes" perquè toquen però abans fer "el que jo veritablement voldria"? Podem gaudir d'unes sanes festes de carnestoltes, sens dubte, però la pregunta va més enllà. Perquè quan prego amb sinceritat i poso la meva vida sencera allà, aleshores no puc enganyar-me: reprimeixo o integro?

Hi ha una regla espiritual que diu: allò que dóna Vida, no reprimir-ho mai. Potser no és bo que surti d'aquesta forma, o en aquest moment. Però no sacrificar-ho sinó traduir-ho, convertir-ho en quelcom fecund al nostre voltant. Si en una plantació hi encarem un bon doll d'aigua a molta pressió fem malbé el sembrat. En canvi, si el mateix doll el canalitzem en centenars de tubs que reguin constantment petits racons, el camp donarà fruit. Tallar el doll en sec també hauria arruïnat la plantació!
Déu nostre, et demanem avui la maduresa d'una unitat de vida, on la festa i la diversió s'integrin amb la fe, l'entrega i l'Esperit.